

Ne pas déranger/ Stör ej, 2022

Elektroluminescensljus på fd Hotell Ferrum i Kiruna. Läs mer på <https://stadslivkiruna.se/vinterljus>

Jag minns en "stör ej"-skylt en äldre bekant hade sparat från ett parisiskt hotell. *Ne pas déranger*. Den var crèmefärgad med en grön silkestofs, mycket tjustig och lätt dekadent som sin ägarinna, och hängde på väggen i hennes hall.

Jag har alltid fascinerats av platser och strukturer som fungerar som passager, eller mellanrum. Trappor, broar, hissar. Och egentligen är väl ett hotellrum lite samma sak, en tillfällig plats. Å ena sidan imiterar rummet hemmet och tryggheten - en säng, ett badrum, ett skrivbord. Å andra sidan ansvarslösheten, lyxen och den totala verklighetsflykten. Friheten i att vakna i en ny stad till ljuden från gatan utanför, att pröva sina konturer i ett nytt sammanhang. Vem blir jag i glappet mellan det privata och det opersonliga, det välbekanta och det temporära? Och jag tänker att just den känslan också blir en metafor för den omvandling som pågår i Kiruna; det gamla, det föränderliga och det nya.

I litteratur och på film agerar hotellrummet ofta scenografi till något spännande och förbjudet; kärleksaffärer, olagliga transaktioner, mord. I verkligheten är vistelsen sällan så raffinerad. För många är det framför allt en plats där man lägger ner huvudet på kudden efter en arbetsdag och ringer familjen. Oavsett kvaliteten på sängkläder och tvål kommer rummet ändå i första hand symbolisera något som är långt hemifrån och kanske är känslan av ensamhet och längtan som störst där. Utan de relationer som definierar oss riskerar vi om så bara för ett ögonblick att förlora oss själva.

På fasaden till det nu nedlagda hotellet Ferrum ritar jag upp fragment av insidan. Med 300 meter elektroluminescensljus framträder en glödande blåkopia där det går att se en del av rummens placering. De tomma rutorna fyllda av 50 års osynliga minnen tycks sväva i vintermörkret isolerade från varandra. Det talas om att Ferrum ska användas som asylboende innan byggnaden rivs. Tillfälliga hem för människor på flykt, människor i väntan på att livet ska gå vidare när det tidigare inte längre finns kvar. Det ofattbara i att tiden aldrig går att stanna eller backa. Det slår mig att hemmet trots allt inte bara är en fysisk plats utan ett begrepp som vi själva fyller med innehåll, med relationer och händelser, något vi tar med oss till de nya rum vi ställer ner våra väskor och flyttlådor i.

Det finns något trösterikt i den tanken.

Cecilia Ömalm, konstnär

